

VITRALLS

Concentracions i escapades

Al carrer Algarves hi trobem la residència de gent gran que porta per nom Edelweis; fa uns quants anys en aquest mateix edifici hi havia l'hotel Vallvidrera. Encara avui a l'entrada llueix el nom d'Hotel Vallvidrera.

Alguns equips de futbol de primera divisió a partir més o menys de l'any 1945, tenien el costum, quan venien a Barcelona, de fer la concentració dels seus jugadors a l'Hotel Vallvidrera. La durada de l'estada era de divendres a diumenge abans dels partits, i van pujar molts equips de primera, com el Barça, l'Espanyol, el Màlaga, el Madrid i alguns altres. També hi va pujar el Club de Futbol Europa, del barri de Gràcia, quan era president de l'entitat el senyor Zalacain, un industrial càrnic que estava entossudit a fer pujar de categoria l'equip gracienc.

Al diari esportiu El Mundo Deportivo, amb data del 10-3-2009, hi havia unes declaracions de Pep Guardiola, actual entrenador del Barça, on afirmava que "tots els partits són importants, però n'hi ha alguns que ho són més." I aquests partits que són més importants, van ser els que van donar motiu a les concentracions a l'Hotel Vallvidrera. La distància de Vallvidrera al camp del Barça no és ni molta ni poca, es pot fer amb trenta minuts, i a aquesta comoditat de desplaçament, s'hi pot afegir que els jugadors estan "controlats". Però no sempre va ser així.

A l'època que Fernando Dauzik va ser l'entrenador del Barça (1950-1954), un dissabte vigília de partit contra el Real Madrid, l'equip era a l'Hotel Vallvidrera i algú es va adonar que en Kubala i tres jugadors més no eren a les seves habitacions; havien fugit de nit per la porta del garage amb la col·laboració d'un cuiner de l'hotel per anar al Paral·lel a veure una revista que es deia "Rojo, rojísimo", amb la vedette Ethel Rojo.

Quasi totes les coses en aquest món es van repetir. Ja als anys vint la vox populi deia que Ricardo Zamora i Josep Samitier, dos cracks d'aquell temps, eren més populars al Paral·lel que al camp de les Corts (en aquell temps el camp del Barça). El Paral·lel d'aquella època s'havia arribat a comparar amb el Montmartre de París.

Una altra vegada es va concentrar a l'Hotel Vallvidrera la selecció argentina de futbol per jugar un partit amistós. Aquells anys el cantant argentí Luis Aguile estava a la cresta de la ola, i set jugadors argentins es van escapar a la nit, també amb col·laboració d'algú, per anar al recital de Luis Aguile. Però la cosa va passar de mida perquè es va organitzar una gresca dins del local i va ser necessari la presència de la policia per apaivagar la tangana, tal com es diu en el món esportiu, que van muntar en el cabaret. Aquest cabaret estava a la carretera de Sarrià, molt a prop del camp de l'Espanyol.

En Fusté, exjugador del Barça, en una entrevista que li van fer fa poc sobre les concentracions a Vallvidrera, va donar una resposta molt interessant: "el lloc de Vallvidrera per a nosaltres era un lloc ideal", i referint-se a l'hotel puntualitza que era familiar, es podia entrar a la cuina i parlar amb el senyor Roca, propietari i cuiner de l'establiment, i que fins i tot alguns àpats eren a gust dels jugadors. També va dir que no era un hotel de superluxe, perquè "no necessitàvem tant com ara, tots érem més normals".

Aquelles escapades i les concentracions a l'hotel que portava el nom de Vallvidrera van fer que el nom de Vallvidrera s'escampés per mig món. Avui no tenim concentracions de futbolistes —encara que enguany el Barça ha anat a l'Hotel La Florida del Tibidabo—, però de totes maneres es continua citant el nom de Vallvidrera no per l'esport però sí pels túnels que travessen Collserola. Sigui per una cosa, o sigui per l'altra, Vallvidrera està en el subconscient de molta gent. ● CISCO TOMÁS

Edifici de l'antic Hotel Vallvidrera on s'hestatjaven els equips de futbol